

RODICA OJOG-
BRAȘOVEANU

O BOMBĂ PENTRU
REVELION

Ediția a II-a

NEMIRA

Înspăimântați, gata s-o rupă la fugă, oamenii încercau să străpungă cu privirea perdeaua de fum. Flăcările mușcau acoperișul înălțând torțe galbui. Unul din zidurile clădirii se prăbușise. Căzu apoi și al doilea. O femeie țipă scurt. Fumul și molozul albiseră văzduhul.

— O fi cineva înăuntru? întrebă o voce gâtuită.

Urlete de sirenă înghițiră răspunsul. Cisterna pompierilor și două mașini ale miliției sosiră în același timp. După câteva minute Salvarea se ivi de după colț. Un trecător înalt, cu pălărie tiroleză, se interesă:

— Ce s-a întâmplat?

— A explodat o bombă.

Ora 19.00

Catastrofa – ancheta avea s-o stabilească ulterior – debutase cu un apel telefonic. Într-o cabină din apropierea cofetăriei Scala, Andrei Gogan, responsabilul magazinului Artex, un bărbat cărunt, cu haine discret elegante, forma a treia oară același număr. Degetele tremurau în orificiile discului, greșeau mereu, luând-o de la capăt.

Femeia grăsună cu poșetă roșie, care-și aștepta rândul afară, îl urmărea enervată. Când Gogan introduse fisa a patra oară, începu să bată cu inelul în peretele de sticlă.

Ceialți răsuceau monedele în palmă, comentând cu umorul de circumstanță al bucureștenilor:

- Tipul învață să numere până la zece.
- Ca să vezi! Știam că la seral se fac studii temeinate.
- Hai, tătucule, că ne-apucă revelionul!

Era seara Anului Nou. Se deslușea limpede, în ochii și mersul trecătorilor, un freamăt particular, specific marilor sărbători, care cuprinsese orașul. Cucoane aferate își sărutau reciproc aerul de lângă urechi, bărbații își luau cu nostalgie rămas-bun de la banii doșiți pentru „una mică, la bodeguță”, investindu-i în obiecte scilpitoare, de a căror inutilitate te putea încredința orice glas tăbăcit de trăscau.

Coadă încolăcită în jurul cabinei telefonice începuse să-și piardă umorul, trecuse treptat la genul de observații întâlnite prin stațiile de autobuz.

- Ei fir-ar a dracului de treabă!
- Ce naiba faci acolo, măi, tovarășe? Îți dictezi memoriile?

Gogan le întoarse spatele, mușcându-și buzele. Avea o figură cafenie, marcată, cu trăsături încă frumoase. Ochii terni, clipind neliniștiți, nu spuneau nimic. Alarma era însă obrazul aproape searbăd, gura umflată, poficioasă, cu colțurile ridicate.

Telefonul sună lung și responsabilul se întrebă dacă n-a greșit iar numărul.

În oglinda florentină se zărea bradul așezat pe consolă. Un brad rotofei, nu prea înalt, scăldat în poleială.

„Seamănă cu un ursuleț”, își spuse încântată Corina Manea. „Un ursuleț de argint”. Luă de pe scrinul delicat, cu picioare arcuite, jardinierea cu portocale și o puse alături. Dădeau bine... Oranj, argint și ceva mai la dreapta sfeșnicul de cristal, cu o lumânare groasă, violet. Avea

s-o aprindă cu zece minute înainte de sosirea musafirilor. Lumânările și sticlele cu băuturi scumpe trebuie totdeauna să pară începute. Demonstrează modul obișnuit de viață al gazdei.

Barul, cu luminile amplificate în pereții de cristal, se prezenta mai mult decât decent. O sticlă de whisky Four Roses, aproape plină, o jumătate de Ballantine's, coniac, gin, votcă, umplute aproximativ la fel.

Trecu în revistă cărțile de vizită cu crenguțe de brad și globuri în miniatură, care indicau locul fiecăruia.

O săptămână întreagă își bătuse capul schimbând aranjamentul musafirilor în zeci de variante. Sub nicio formă cei căsătoriți nu trebuiau să stea alături. În definitiv, se plectiseau suficient acasă, în intimitate, trei sute șaiszeci și patru de zile. Ținuse seama apoi de capacitatea fiecăruia de a amuza. Cinci-șase specimene cărora le ninge și le plouă chiar în noaptea Anului Nou, adunate la un loc, sunt în stare să compromită toată petrecerea.

Criteriul subiectelor comune de discuție făcuse și el parte din calculele Corinei. Oricâtă falsă amabilitate ar consuma frecvent Raluca, balerina, e totuși peste puterile unui om de artă cât de cât normal să asculte o noapte întreagă felul cum vede economistul Vasiliade problema indicelui global. Iar Vasiliade, fapt constatat cu prilejul altor zaiafeturi, devine foarte risipitor în sugestii economice după două-trei pahare.

Dorea să-i priască medicului Panaite piftia? În nici un caz nu trebuia așezat lângă vreun septuagenar amator prin definiție de consultații gratuite. Nevestele soților geloși se cereau încadrate de bărbați care nu prezintă pericol, directorul Fondului plastic, între fete tinere și nostime.

Corina Manea se lipi de fereastră spre a realiza efectul de ansamblu. Chipul senzual, cu pomeți înalți, cărnoși și gură mare, frumos desenată radia o bucurie naivă, de copil. Își iubea interiorul, îi plăcea și făcea parte dintre fericitele care nu se plectisesc niciodată să admire unul și același obiect.

Mocheta bleumarin punea minunat în evidență fragilitatea mobilei de culoarea dulce a lămâii, crizantemele galbene, în amforă chinezească, desăvârșeau nota festivă, făceau pereche crizantemelor lui Tonitza, înflorite în ramă grea de bronz.

De lângă fereastră, se vedea o parte din dormitor: tapiseria enormă, portocalie, garoafa – una singură – în glastră zveltă de cobalt, șarpele lung din bucăți de catifea multicoloră, ondulându-și spinarea pe patul scund și alunecând ușor pe blana de urs...

Corina suspină înfiorată de mulțumire și își strânse mai tare cordo-nul halatului de baie. Pielea mată emana încă aburi parfumați. Glasul lui Dean Martin o făcu să se simtă dintr-o dată extrem de fericită. Învărti butonul magnetofonului amplificându-l. Râse rușinată și ridică brațele deasupra capului răsfirându-și părul castaniu. Ochii cu gene groase și dese și buzele pline, întredeschise într-un surâs senzual îi împrumutau o expresie plină de voluptate.

Telefonul sună. Corina traversă încăperea. Își exagera voit mersul de odalisă, cu unduiri feline din șolduri. Făcea pași mari spre a-și admira prin despicătura halatului picioarele lungi, flexibile și bronzate. Ridică receptorul. O schimă de plictiseală i se ivi pe chip.

— A, tu ești Andrei!... Trebuie să fii nebun! Peste o oră îmi pică musafirii și tu mă chemi în Cișmigiu... Ce naiba, nu mai suntem liceeni! Nu văd ce poate fi atât de grav în seara de revelion... Exagerezi ca de obicei, sunt convinsă... Las-o pe mâine.

Și-l imagina strângând receptorul în palma moale, veșnic umedă. Iarnă sau vară, indiferent de anotimp, Gogan transpira vârtos, soldățește.

Degetele roșii se acopereau imediat de mazăgă, deveneau jilave. Își zări în oglindă sânii plini, coapsele rotunde, pielea sîdefie și se întrebă cum de suportase mângâierea palmelor de cărnățar.

„N-am pesemne un stomac prea sensibil“ gândi, ascultând bolboroseala precipitată a bărbatului de la capătul firului.

Avu senzația că vorbele care-i ajungeau la ureche aduceau cu ele mirosul constant neplăcut, de dantură neîngrijită, atât de familiar în clipele lor de intimitate. Își roti instinctiv privirea prin încăperea. Mobila scumpă, tablourile, covoarele, cutia de bijuterii cu piese remarcabile de pe consolă fuseseră plătite suportând cu stoicism îmbrățișările lui Gogan.

„Scumpă sau ieftină, rămân totuși o cocotă.“

Se scutura de gând. O enervau insistențele bărbatului și știa că va ceda. Trebuia să cedeze. O plictisea ideea să iasă din casă, certitudinea că se întâmplase ceva într-adevăr grav. Gogan nu era un bărbat isteric, avea alte păcate.

— Sper că nu-i vorba de nevastă-ta.

Grămada de șunci cu care-l împărțea pe Gogan îi răsări dinaintea ochilor. Era o femeie bondoacă, cu picioare atinse de elefantiasis și pe care nici măcar nu se ostenea să le mascheze îmbrăcând pantaloni sau fuste lungi, o găscă îndopată în rochițe veșnic strâmte, crăpate la subțiori, de o gelozie penibilă. Îl pândea ceasuri întregi în coasta magazinului, îi urmărea mișcările prin vitrină ori de câte ori intra un exemplar feminin reușit, îl conducea până acasă, de la distanță, cenzurându-i orice gest.

Primi morocănoasă asigurările lui Andrei Gogan și trânti receptorul. Trecu în dormitor, își puse la întâmplare o pereche de pantaloni, scurta de antilopă îmblănită, peruca.

Lăsă în casă două aplici aprinse. Nu-i plăcea să se întoarcă pe întuneric.

Andrei Gogan agăță receptorul și ieși din cabină ștergându-și fața de sudoare. Cei care-și așteptau rândul îl interpelară diversificat în funcție de temperament și dispoziție:

— Mai ai frați pe-acasă, taticu? Toți or fi așa cuvântăreți?

Gogan le zvârli o căutătură urâtă și se îndepărtă.

Ora 19.30

Îl simți prinzându-i brațul pe neașteptate. Corina își reprimă tresărira și continuă să meargă mecanic înainte. Aleea întunecată și umedă era pustie, bustul Maicii Smara părea o fantomă.

Andrei Gogan scruta neliniștit împrejurimile, se răsuca brusc la fiecare opt-zece pași.

— Nu-i nici dracu' la ora asta! scrâșni Corina. Oamenii normali se pregătesc pentru revelion. Pesemne ai devenit romantic.

— Ești cretină!

— Ești drăguț, ca de obicei.

— Lasă tâmpeniile, situația e extrem de gravă. Ar fi trebuit să mă cunoști până acum. Nu te-am deranjat niciodată pentru fleacuri.

O știa. Era însă prea enervată. Și el era nervos. Îi simțea mâna tremurând. Respiră adânc și întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Te-a mirosit Filofteia sau Marghioala, mă rog, cum o cheamă pe nevastă-ta?

— Concentrează-te, pentru numele lui Dumnezeu! Ți-am spus la telefon că nu de ea e vorba.

— Atunci?

Responsabilul privi din nou în jur. Băncile goale și umede luceau sub lumina săracă a felinarelor. Printre sălcii, se zăreau ghirlandele de becuri colorate de la Monte Carlo.

„Am uitat să montez lumânările electrice!“ își aminti Corina Manea. „Ar mai fi timp, nu cred să sosească nimeni înainte de nouă și jumătate.“

— Florea știe! suflă Gogan.

— Cine-i Florea?

— Extraordinar! De cel puțin o sută de ori am discutat despre el.

— Ar trebui să te bucuri. Nu mi-a stârnit interesul.

— Evident, stă numai pe leafă. Abia-și stăpâna iritarea: supraveghetorul.

— Ce vrea?

— Asta mă întreb și eu. A prins mișcarea și în loc să mă fiarbă până scot purcoiul de mii, imbecilul a trimis un denunț la procuratură. Sunt informat precis.

— Care mișcare?

Andrei Gogan îi abandona brusc brațul și se opri. Era palid, ochii îi scăpărau.

— Ți bați joc de mine? întrebă cu furie nestăpânită. Auzi, care mișcare?! Ți închipui că primesc un salariu de douăzeci de mii de lei pe lună ca să șterg porțelanurile de praf?

Corina îl cercetă curioasă.

— Atâta ciupești? Mie mi-ai dat să înțeleg că mult mai puțin.

— Când, femeie?! Când nu ți-am satisfăcut orice capriciu, indiferent de preț? Nu ți-a lipsit nimic, nimic n-a fost prea scump pentru tine. Oftă: După Anul Nou, îmi vine controlul economic.

— N-ai decât să pui banii la loc.

Andrei Gogan începu să râdă. Un râs din gât, cu fălcile încleștate, care o sperie.

— Ori ești iremediabil dobitoacă, ori beată. Să pun la loc jumătate de milion! Doamne sfinte! Te-ai întrebat așa, din curiozitate, numai brățara cu safire cât m-a costat? Mobila, tablourile, argintăria, toate cârpele de pe tine? Cea mai modestă vizită a ta la Consignația îmi ajustează portmoneul cu două-trei mii.

— Nu face eforturi să mă convingi, am observat de mult că ești mojiu.

— Puțin îmi pasă.

— Și asta am observat. În fond, poate ai dreptate, te iubesc prea mult ca să nu trec cu vederea orice-ai face.

— Banii mei îi iubești! Lasă fițele de mironosiță, nu m-am născut ieri-alaltăieri.

— Oricum, ai lipsit șapte ani de-acasă.

Responsabilul își păstra greu calmul. Rosti întunecat:

— Slăbește-mă, fetiço! Nu gust genul acesta de spirite în general, iar acum, și mai puțin. Într-o săptămână, s-ar putea să *locuim* după gratii.

— *Să locuim*. Bine spus. Așa e, pe cel drag îl însoțești și în fața plutonului de execuție.

— Mă enervezi, Corina.

— Mă plictisești, Andrei.

Lăsară un tânăr încărcat cu pachete să se îndepărteze. Purta o canadiană lucioasă, ca de tablă. Corina observă amănuntul mecanic. Începea să se simtă îngrijorată.

— Îmi făceam iluzii că lacunele din educație sunt compensate de o oarecare abilitate. Cum naiba i-ai lăsat să te prindă?

— Încă nu m-au prins.

— Dacă am înțeles bine, peste trei zile îți fac inventarul.

— N-o să aibă ce inventaria.

Gogan îi prinse din nou brațul. Vorbea precipitat, febril, prea aproape de urechea ei.

— Fii liniștit, spuse femeia, nu te aude nimeni.

— M-am gândit mult Am o singură soluție... Una singură. S-arunc magazinul în aer.

— Poftim?

— Voi provoca o explozie.

Corina Manea începu să râdă.

— Nu te mai recunosc, Andrei. Dai semne de evidentă inteligență.

— Iar începi?

— Ascultă, ce-ar fi să mărești puțin doza de trotil sau ce naiba se folosește și să distrugi tot cartierul? Șansele de a te caza într-un ospiciu ar spori considerabil.

Andrei Gogan își scutură capul enervat de întrerupere. Vru s-o tragă pe aleea scriitorilor, apoi se răzgândi.

— Nu pot împiedica altfel efectuarea inventarului.

Femeia se opri în mijlocul drumului.

— Hm, puteam paria că printre altele ești total lipsit de umor. Bancul e excelent, merita deranjul.

— Trezește-te, pentru numele lui Dumnezeu, scrâșni responsabilul zgâlțâindu-i umerii. Uită-te la mine, am eu aerul că mă țin de farse?

— Atunci ești nebun! Nebun de legat, suflă sufocată. Te-ai gândit la pagube? Sunt milioane de lei acolo... porțelanuri, orfevrerie chinezească, cristaluri, toate drăciile alea de import...

Artex, magazinul de artă, se străduia să nu facă concesii gustului îndoielnic. O hotărâre inspirată dusese la restaurarea unei clădiri rococo vechi, năpăstuită de-a lungul anilor de o altă hotărâre mai puțin inspirată care o transformase în depozit de vinuri.

Elementele decorative interioare și exterioare, flori, panglici și frunze își recăpătaseră culoarea ușor patinată, cenușiul strident întâlnit în toate WC-urile publice fusese alungat de galbenul catifelat al trandafirilor Gloire de Dijon.

În locul tuburilor de neon, se iviseră vechile lustre complicate din bronz, mocheta de vinilin pierise, lăsând la vedere dale lungi de piatră.

Exponatele, aranjate în vitrină de o mână inspirată, câștigau enorm prin rafinamentul împerecherilor, spațiul de respirație și o lumină discretă, camuflată, cu reverberații aurii.

Artex impunea prin decor, valoarea obiectelor și personal. Fuseseră angajate fete tinere, posedând două limbi străine și dispuse să facă reclamă dentistului și un supraveghetor avizat și prezentabil.

Doar la numirea responsabilului funcționase practica vorbei bune. Andrei Gogan, de profesiune inginer agronom, avea în materie de comerț cunoștințe foarte sumare, dar în schimb un excelent număr de telefon.

Produsele meșterilor în cristal de Mediaș făceau casă bună cu iscușința celor chinezi, oglinzile florentine și venețiene reflectau porțelanurile Rosenthal, vasele de Bohemia, cobalturi, servicii de cafea japoneze,

statuete de fildeș și argint, păsări din alabastru și jad, casete încrustate cu peruzele, agate, ochi de tigru. Prețurile erau, firește, pe măsura lucrăturii și a bunului gust.

Ionel Florea înregistra surâzând reacția vizitatorilor.

Avea – constatase de la înființarea magazinului – clienți și în special vizitatori, oameni cu venituri modeste, dar iubitori de frumos care pășeau cu pioșenie ca într-un muzeu.

Privirea-i fu atrasă de doi ochi capabili să perforeze geamul vitrinei.

„A, doamna Gogan! M-aș fi mirat să nu apară!”

Femeia se ascundea fără șanse în spatele unui stâlp, zvârlind căutături de fiară rănită. Responsabilul nu se zărea.

— Știi mai bine decât tine ce am în magazin, rânji Andrei Gogan. Asta-i situația.

Corina Manea îl privi lung. Întrebă neașteptat de tare:

— Câți trebuie să crape cu ocazia asta? Supraveghetorul și mai cine?

— Nu sunt criminal, fetiço.

— Numai ticălos.

— Ți-aș sugera să te controlezi, nervii mei au o limită. Explozia se va produce după ora închiderii. Și vorbește, te rog, mai încet.

Femeia își reluu mersul mașinal. Gogan începea s-o înspăimânte. Un om gata să se arunce în gol. Nu mai avea ce pierde și în consecință nimic nu l-ar fi putut opri acum. Era în stare de orice crimă abjectă sau doar aberantă.

„Ce puțin îl cunosc!” își spuse înfiorată.

Săptămâna trecută încă îl speriau cicălele nevesti-sii, schimba trei autobuze ca să ajungă la Corina evitând filajul conjugal.

În doi ani, nu petrecuseră o singură sâmbătă sau duminică împreună, își cronometrau cu rigurozitate întâlnirile. Toate, de teama Lucreției.

Deși agasată, acceptase situația. Gogan era un amant comod, generos, fără pretenții. Genul care nu te întreabă de ce azi noapte la ora unu nu te-a găsit acasă. După ceilalți, o adevărată vacanță.

— Ce părere ai?

Femeia respiră adânc. Se desprinsese de brațul lui și lăsă mâinile să-i atârne.

— Hotărât, ești nebun. Spune-mi că a fost o glumă!

— O glumă, firește, rânji Gogan. Hai să-ți mai spun una! Îmi pare rău, fetiço, dar n-am încotro. În toată aiureala asta ai să mă ajuți tu!

Corina Manea întoarse brusc capul.

— Eu?!

— Tu, draga mea. Trebuie să plasăm bomba în magazin. Să fiu mai clar: vei plasa bomba în lipsa mea.

— Asta-i tot?

— Nu emit niciodată pretenții nesăbuite.

— Ia te uită! Trăgeam nădejdea c-o să-mi propui cel puțin un asasinat.

Responsabilul scoase cu precauție evidentă un casetofon din servietă. Corina Manea făcu instinctiv un pas înapoi.

— Bomba atomică?

— Una obișnuită, cu explozie întârziată. Uite cum o să procedăm. Mă întorc la unitate și după zece minute plec din nou, sub pretextul unei dureri cumplite de măsele. Chestia se poate verifica ulterior, o să trec realmente pe la policlinică. Acesta-i momentul în care intri tu în acțiune.

— Abia aștept.

— Cred. Ai înțeles, firește, că navigăm sub același pavilion. Ghinionul tău! Nu mă mai întrerupe, te rog... Sosești deci în lipsa mea și cumperi un vas cât mai mare... Ai bani la tine? Nu, mi-am închipuit... în plicul acesta sunt trei mii de lei. După ce ți-l împachetează, o rogi pe vânzătoare să ți-l păstreze împreună cu casetofonul până găsești un taxi. Nimic mai normal în seara de revelion. Complicat?

— Jignitor de simplu.

Andrei Gogan aprinse nervos două țigări. Îi întinse una, trase avid câteva fumuri și o luă de umeri.

— Oamenii mei nu te cunosc. Nimeni nu ne-a văzut vreodată împreună. Încercă să râdă: Tot ne-a servit la ceva poliția Lucreției. Cu altă nevastă n-am fi fost atât de prudenți... Văd că ți-ai pus perucă. Perfect! Nu te-ai fardat. Și mai bine! În mod obișnuit, folosești cel puțin un kilogram de Max Factor pe zi.

— Ce vești reconfortante îmi dai!

— În consecință, e practic imposibil ca ulterior să te repereze cineva.

Femeia pășea mărunț, punând cu atenție picioarele unul în fața celuilalt. O făcea concentrată, ca și cum operația în sine ar fi prezentat o importanță nebănuită. Gogan își pierdu răbdarea.

— Ei, ce zici?

— Împușcă-te!

— Corina!

— Sau aruncă-te de la etaj! În viața mea n-am auzit ceva mai aberant.

Glasul răsunase sec, metalic. Femeia continuă netulburată:

— Nu știi ce-ți închipuiești tu despre mine, dar nu sunt o nemernică. Am un pachet de cusururi și fără asta. Nu m-am recăsătorit pentru că e mai rentabil genul meu de viață, n-am făcut copii pentru că sunt egoistă, da, egoistă până la extrem, sunt îngrozitor de superficială, indiferentă, sclava cârpelor și a bijuteriilor și, ca să te citez, a produselor Max Factor. N-am vicii criminale, dar nici virtuți, n-am făcut rău, dar nici bine, într-un cuvânt sunt o japiță oarecare cum întâlnești cu miile pe alte meleaguri.

— Ai isprăvit?

— Nu. Bate la alte uși. Andrei! N-am să accept niciodată, auzi? Niciodată!

— Ascultă, fata mea, dacă te legeni cumva în nădejdea că eu îmi rup gâtul, iar tu o să-ți continui fără dureri de cap micile partide de picioare

în aer, e momentul să te dezmeticești! În cel mai bun caz, rămâi cu coliba goală. Zidurile și telefonul pe parchet. Insist, în cea mai bună situație.

— Șantaj?

— Pe ce lume trăiești, femeie!? Cum îți imaginezi că o să-ți lase acareturile după ce se va afla proveniența banilor? Îți umflă tot! Și repet, asta în cel mai bun caz.

— Care ar fi cel mai rău?

— Pușcăria, iubito! Complicitate la delapidare sau, în ultimă analiză, furt din avutul obștesc.

— Nu mi-am însușit un singur fir de ață și nu eu te-am împins să furi.

— Dar știai că o fac. Dacă erai Sfânta Vineri cea bună, despre care îmi povesteai, aveai sacra datorie cetățenească să mă denunți.

— De ce eu și nu Lucreția?

— Ea mi-e nevastă, iar legea o scutește de distracția asta.

Corina Manea își cuprinse obrazii în palme.

— Ce situație cumplită, Dumnezeuule!

— Vrei să-ți mai spun ceva? S-ar putea ca, în ceea ce te privește, lucrurile să ia o întorsătură mult mai dezagreabilă. Aștia condamnă parazitismul.

— Muncesc!

— Hai să fim serioși! Semnezi vreo condică? Ești salariată? Muncești, dacă ceea ce faci tu se cheamă muncă pe cont propriu, în ultimele șase luni ai semnat un singur contract și acela pentru decorarea Aprozărului din Fetești. Doi morcovi care se duelează artistic de dragul unei roșii în șorțuleț de dantelă.

— Nu fi mărlan.

Responsabilul o prinse de umeri.

— Ești prea seducătoare, Corina, ca orice complet de judecată să nu conchidă că mi-ai sucit deliberat mințile știind ce mărfuri am în magazin.

— Până la urmă ajungi și victimă. Spune-mi, te rog, am aerul de imbecilă?

— Nu! De femeie fatală. Urlă prin toți porii tăi. Statul încurajează căsătoria, iar tu te distrezi făcând-o praf. Patru soți și-au părăsit nevestele și copiii de dragul fundului tău.

— Hm! Numai pe tine n-am reușit să te despart de Filofteia sau cum o cheamă.

— Nădărduești, urmă responsabilul, că asemenea antecedente vor fi ignorate? Câți vor ovaționa modul tău de viață?

Tăcu.

Femeia înțelese că într-un eventual proces, Gogan nu va șovăi s-o tragă după el, în aceeași barcă. O barcă pe cale să se scufunde. Privea întunericul ud, inventariind consecințele. Responsabilul adăugă mieros:

— Să nu crezi că vreau să-ți forțez mâna. După ce scăpăm de dandana asta, și dacă te mai interesez îndeajuns, bineînțeles, putem pleca în străinătate. Eu oricum o s-o fac. Am bani în Elveția.

Corina Manea oftă obosită.

— Lasă! Nu te cred și nici... În sfârșit. Ce trebuie să fac?

Andrei Gogan îi luă mâna și i-o duse la buze. Îi sărută apoi ușor tâmpla.

— Peste zece minute te îndrepti spre magazin. Știi cum trebuie să procedezi. După ce ieși, intri în cofetăria de vizavi. Vei supraveghea dacă totul decurge normal. N-ai mult de așteptat, la opt și jumătate se închide. La nouă fără un sfert, ne întâlnim din nou aici.

— Putem comunica la telefon... Am invitați.

— Nimeni nu sosește înainte de zece, zece și jumătate. Am un cadou pentru tine. Piatra e... în fine, vreau să fie o surpriză.

— Bine, spuse Corina înainte de a se despărți.

Gogan meșteri ceva în spatele casetofonului.

— Din clipa asta, ceasul a început să meargă. Ai grijă! Poate vrei să te distrezi și-i dai drumul! Cum apeși pe start, se declanșează explozia.

Femeia ridică din umeri.

— Îmi și arde de distracție.

Ora 20.00

— E un cadou, presupun, zâmbi profesional Ionel Florea. Cumpărătorul întinse bonul ursuz, mormăind ceva de circumstanță. Luă pachetul ambalat artistic în hârtie festivă roșie, imprimată cu crenge de brad.

— Mulțumim și la mulți ani! îi ură supraveghetorul. Lica, vânzătoarea de la raionul „chinezării”, îi strecură o căutătură ironică. „Face și așa pe nebunul!... Ar fi trebuit să ne dea drumul mai devreme azi.” Întâlni privirea lui Florea și-i zâmbi luminos. Era un Manechin splendid, o păpușă cu ochii mari și un surâs de o falsitate cutremurătoare, într-un cuvânt o vânzătoare model.

Se întoarse spre clientă. „Proasta asta grasă nu se hotărăște deloc!”

Înșirase nouă *cloisonneuri* ca pe niște soldați de plumb și se repezea când într-o parte, când în alta, pentru a surprinde efectul. O ținea așa de aproape un ceas.

— Dumneavoastră ce mă sfătuiți? Care v-ar place mai mult?

Lica își înghiți cuvintele: „Nici unul! Lasă-mă dracului în pace, bivoliță pisăloagă.” Surâse fermecător:

— Toate sunt frumoase, doamnă. Eu l-aș lua pe ăsta și puse la întâmplare degetul.

În magazin intrară trei bătrâni, apoi o pereche de tineri. Lica suspină privindu-și ceasul: „Nu le-a ajuns tot anul! Acum i-a găsit.”

Îi servea Ionel Florea sincer prevenitor, vioi, binedispus, de parcă afară ar fi fost mai, iar păsărelele ciripeau.

O femeie agățată ostentativ sentimental și posesiv de brațul unui aviator dădea semne că-și strivise cel puțin un deget în *Larousse*. Vorbea tare, cu competență, preciza dintr-o singură privire stilul și maniera, arunca verdicte.

— Epatant galeu! Nu ți se pare, Alex?